

JOACH A KEESH

Hana Roguljič

Ukázka

„Kůůů!“ rozlehlo se domem. Malá dívka u stolu zvedla hlavu. Znělo to jako vysvobození.

„Kůl! Kůl!“ válečný ryk přicházel z vedlejšího pokoje. Záchrana se blíží! Maminka Lenka a tatínek Jan spolu s ní seděli u snídaně a byli dospělí. To znamená, že se na sebe podívali, shovívavě se pousmáli a poopravili výkřik, který stále dozníval. Ne *kůl*, ale *cool*, to je přece jasné.

„Cool! To musíte vidět.“ Do kuchyně vrazil vytáhlý kluk. Měl světlé vlasy, ruce a nohy měl tenké a bledé a bledou měl i tvář. Tím víc zářily jeho oči, šedozelené, velké oči, rámované hustými, nazrzlými řasami. „Mami, tati, zabil jsem draka! Cool!“

„Výborně,“ řekli rodiče. Maminka Lenka si rozkrojila další rohlík a tatínek Jan se napil kávy.

„Musíte to vidět! Dostal jsem cenu.“

Dospělí se neradi hýbou, když jedí. Což je hodně divné, je přece mnohem těžší jíst a nehýbat se, než naopak. Aspoň pro Keesh to bylo hodně těžké. Snídaně je tak nudná a brácha zabil draka. Pohnula se, ale táta ji zarazil.

„Nikam, dokud nedojíš.“

Keesh zůstala sedět na půlce zadku, s jedním chodidlem na zemi, připravená vyrazit. Nacpala si pusku rohlíkem, aby jí ten mrtvý drak náhodou neuletěl.

„A ty bys měl pomalu končit, Jouchu.“

„Ale mami, teďkon je to právě *the best!*“

„To bude i jindy. Měl bys jít ven, je tam krásně.“

„Ach jo.“

„Vem si balón a zahrajte si s klukama čutanou,“ navrhl synovi tatínek Jan.

Ke slovu *čutaná* se ještě vrátíme, teď je potřeba zaznamenat, že Joach zavrčel a že tatínek Jan zbledl. Joach prostě rád vrčel a táta potom vždycky zbledl, tak to mezi nimi chodilo. Totiž: tatínek Jan se narodil s takovým neviditelným tlačítkem, ani o to nestál, ale měl ho. A Joach se zase narodil se svým vrčením a přesně tohle jeho vrčení – ono to totiž nefungovalo, když zavrčel někdo jiný, třeba paní knihovnice a už vůbec ne pes – zmáčklo tatínkovo neviditelné tlačítko a v něm to začalo okamžitě vřít. Přesně tak, jako když postavíte varnou konvici

nebo když dáte na indukční plotýnku vařit vodu na špagety: zapnete to a vzápětí to vře. Má to logiku, člověk je ze sedmdesáti procent složený z vody. Takže tatínek Jan vřel, zřejmě se v něm uvolnila nějaká pára, a proto vždycky zbledl. Následoval nějaký výbuch, křik, nebo třeba jen stisknuté rty, příkaz, aby toho nechal, a tak dál. To tatínku Janovi pomohlo, aby vychladl.

„Prostě pořád nemůžeš sedět u počítače. Jdeš ven a hotovo,“ nařídil tentokrát.

„Ale já chci vidět toho draka,“ ozvala se Keesh.

Neřekla ovšem to, co je tu napsáno. Nemohla, protože jí v tom bránilo velké množství rohlíku s máslem. Znělo to spíše jako:

“Aeá civiet to-o raka.”

Ale dospělí už mají určitou zkušenost s rohlíky v puse, a tak jejímu huhlání porozuměli.

„Jouch ti draka ukáže a pak jdete oba ven. Pět minut!“ volala za nimi maminka Lenka, když oba mizeli za dveřmi.

Rodiče dali dětem pět minut, což v dospělé časomíře většinou znamená deset až patnáct. Alespoň máme prostor říct si, jak se jejich děti vlastně jmenovali.

David a Sára.

Nebo vlastně Martin a Jana.

Pardon. Ani to neplatí. Jmenovali se Petr a Pavel.

Ne, jistěže ne. Pravda je, že jejich jména si už nikdo nepamatoval, protože jim začali říkat Joach a Keesh.

Joach odmalinka na všechno říkal *ach jo*. A říkal to tak často, že mu to už zůstalo, akorát obráceně.

Musíte uznat, že Joach je originální jméno. Jenže ho zkuste vyslovit. Jo-ach.

Mnohem snaží je říct rovnou Jouch, a přesně to se dělo. Říkali mu tak máma, táta, sestra, babička, děda, spolužáci a dokonce i učitelé. Joach protestoval.

Myslel si, že by se měl vyslovovat anglicky. Džouč. To je aspoň jméno! Jakýpak *Joachu*, v *Minecraftu jsi jednička*. Mnohem víc cool je říct *Džouč*, *ty jsi the best krafták!* Zatím se mu nepodařilo ostatní přesvědčit. Zatím. To chce čas.

Přesvědčovací schopnosti určitě měl. Přesvědčil například sestru, když jí byl rok a něco, aby na všechno říkala *kiš kiš*. Když dostala banán, řekla *kiš kiš*. Když jezdila na odrážedle, volala *kiš, kiš*. Když si hrála ve vaně, když šla na procházku s babičkou, když foukala do pampelišky, neříkala ani *cáky cáky*, ani *pá pá*, ani *fů vů*. Na všechno měla jednu odpověď: *kiš kiš*. Výsledek je jasný, začali jí říkat *Kiš*, později *Kíš*. Tedy Keesh, což bylo podle Džouče samozřejmě mnohem víc cool.

Velká světová nespravedlnost v Joachových očích byla, že její jméno nikdo nekomolil. Byla prostě Keesh. Byli jsme s Keesh na hřišti. Keesh, přines mi prosím vodu. Dej to Keesh. Tak by se to mělo dělat, tak to přece dělali všichni, hlavně Angličani. Když chtěl Joach sestru naštvat, řekl jí Kíšo. A klidně i Kíšeno, když mu na mobilu rozhasila nastavení.

Jako teď. Než si toho stačil Joach všimnout, Keesh se zmocnila myši a začala zběsile klikat, jak to viděla u dospělých. Nějak se jí podařilo dostat se z Endu a spadnout do Netheru, což byl teda výkon.

„Kíšeno! Co děláš? Teď se mi ztratí ta cena za draka.“

Vyrval jí myš, vystrnadil jí ze židličky a pustil se do nápravy. Sestřin křik ignoroval. Ale maminka Lenka ani tatínek Jan ho neignorovali. Už byli po snídani, jejich akční rádius se o hodně zvětšil, takže už byli v pokoji a už tleskali, že stačí, že pět minut už je pryč a že se jde ven.

Joach řekl: „Ach jo,“ a zavrčel. Tatínek Jan zbledl a řekl, že pořád nemůže sedět u počítače, a tak by to mohlo jít stále dokola, kdyby nezasáhla maminka Lenka.

„Joachu, Keesh, mně není dobře. Potřebuju klid, tak prosím běžte ven.“

Na to už se tak snadno vrčet nedá, takže šli.

Joach a Keesh bydleli v menší vsi, která měla dvě hřiště a školu. Vlastně jen půl školy, protože se do ní chodilo od první do páté, a pak se muselo dojíždět do vedlejší vesnice.

V neděli dopoledne, v květnu a za hezkého počasí bylo na hřišti plno. U plotu parkovala odrážedla, motorky, kola a kočárky. Na lavičkách posedávali dospělí a děti měnily stanoviště od houpačky ke skluzavce a od pískoviště k prolézačce. O kus dál byl trávník se dvěma brankami. Keesh se bez váhání rozběhla k houpačce, která se právě uvolnila, a Joach pevněji stiskl míč. Nemusel ho brát, kluci už jeden měli a lítali od branky k brance s balonem pod nohama.

Samozřejmě, že nehráli čutanou, ale normální fotbal. Čutaná byl nemožný tátův výraz, stejně jako košíková místo basketu nebo odpalovaná místo softbalu. A přitom to byl právě táta, kdo řekl, že počítačovou verzí opravdické fotbalové soutěže FIFA, kterou si přál k narozeninám, dostane buď v anglické verzi, nebo ji nedostane vůbec. Aby se při hraní učil řeč. Fajn. Vlastně *fine*. Akorát ve škole *kick-off*, *throw-in* nebo *corner kick* ani jedinkrát nepoužil. Angličtinářka nebyla zrovna fanyнка do fotbalu, mnohem víc ji zajímalo počasí a Big Ben.

Michal právě vstřelil gól. Michal byl Joachův spolužák a neměli se rádi. Což se projevilo tak, že když Michal běžel s radostným pokřikem pár metrů od Joacha, nezamával na něj a nepobídl ho, aby se k nim přidal. Co víc, Michal ho dokonce ani neprobodl nenávisným pohledem a už vůbec se na něj výsměšně neušklíbl.

Michal Joacha úplně přehlédli. Tak se to dělá v páté třídě základní školy, když někoho nemáte rádi.

Joach pustil míč na zem. Předpokládal, že míč se odrazí zpět, on do něj udeří dlaní a míč se pak vrátí na zem, odrazí se a znovu mu skočí do dlaně. Jednoduše řečeno - chtěl driblovat. Jenže jak rychle zjistil, na trávě to nefunguje. Na trávě se nedribluje, na trávě se kope. Rychle nastavil kotník, aby zahladil původní úmysl. Míč se odrazil. Ukazováček pravé ruky sebou několikrát škulbl, snažil se pomoci noze ke správnému výkopu. Nevěděl, maličký, že ve skutečném světě jeho výkony nemají takový vliv jako v tom počítačovém. Míč odletěl o něco dál, než Joach předpokládal, ale úplná prohra to taky nebyla. Joach popoběhl a neposedný míč zkontroloval chodidlem. Rozhlédl se. Tak to bychom měli. Co dál? Zavolají ho do hry?

Ale kluci si zřejmě Joacha ani nevšimli. Pokřikovali na sebe a rvali se o balón v rohu hřiště, div nevyvrátili plot.

Keesh se stále houpala. Joach vždycky tvrdil, že holky to mají lehčí. Jemu nezbyde nic jiného, než hloupě šplhat na prolézačku, pokoušet se o kotouly na tyči a tak podobně. Prostě musí na průlezkách vymyslet něco klučicího. Škoda že z domu tajně *nestýlnul* tablet. Nešlohl. Aspoň by se měl do čeho koukat. „Džou, nás je o jednoho míň, pod' hrát s náma,“ volal na něj menší, vyholený kluk. Byl to Petr, seděl za Joachem v lavici, špatně se učil, holky se ho bály a kluci se mu chtěli podobat. Protože se rval, jen když musel, ale on už většinou nemusel, nikdo si na něj nedovolil, zvláště teď ne, když byl ve škole mezi nejstaršími.

Joach k plotu odkopl svůj míč, na kterém měl stále ledabyly položené chodidlo, a beze slova se rozběhl za Petrem. Což by udělal každý, na koho by někdo zavolal *Džou*, to musíte uznat. Hra se znovu rozběhla a Joacha se brzy zmocnilo hráčské nadšení. Tělo se dožadovalo většího a většího přísunu kyslíku a Joach mu na oplátku přikazoval, kam se má co nejrychleji přemístit, kterým směrem namířit nohu, kam poslat balon.

Vy si asi myslíte, že Joachovi fotbal moc nešel. Jak by mohl jít klukovi, který skoro netrénoval a místo kopání seděl u počítače? Normálně byste měli pravdu, každý je dobrý v tom, čemu věnuje svůj čas, ale v dnešním Joachově případě to bylo malinko jinak. Totiž: přišla na něj *dobrá chvíle*. Když Joach chytl *dobrou chvíli*, dokázal vyjmenovat přítoky Vltavy, dokázal udělat výmyk, první ve třídě vypočítal papír plný příkladů, bezchybně anglicky odpověděl, co je to Big Ben a kde se nachází, a vůbec mu všechno šlo bez jakékoli námahy. Zní to jako reklama, ale *dobrá chvíle* reklamu nepotřebuje, protože o ní každý ví, každý ji

zažil a každý taky ví, že se nedá přivolat na příkaz. Proto se na ni rozumnější lidé nespolehají, a to ani tehdy, když ji mají, což je škoda. Joach ještě nestihl do rozumnosti vyrůst, a tak se teď, když cítil, že má *dobrou chvíli*, že se mu nohy kmitají v jakémsi fotbalovém tanci, že zachytí každý míč, pošle dál každou nahrávku a vstřelí každý druhý gól, oddal radosti, až celý zářil.

To se nelíbilo Michalovi. Ve fotbale byl vždycky nejlepší on. Jeho otec v nedalekém městě trénoval juniory, takže byl skoro profík, a svého syna učil kopat od malinka. A teď ho má zastínit Joach? To bysme se na to podívali! Michal začal hrát jako by šlo o první ligu. Byl všude. Hlásil se o každou přihrávku, nenechal si sebrat míč a spoustu krát vystřelil na branku. Dal tři góly. Dokázal o míč obrát všechny kromě Petra a Joacha. Hrál za dva. Jenže pak dal Joach svůj čtvrtý gól. Křičel a jásal jako by právě vyhráli Premiere League, kluci mu dělali *give-me-five*, prostě se předváděl, debil. Což mu taky řekl. Tak, aby to všichni slyšeli.

Joach se zastavil a podíval se na Michala. Ostatní kluci ztuhli, někteří strachem, jiní nadšením, že bude rvačka.

Ale Joach se jen zakřenil a řekl:

„Co je jako? Já hraju pořádnej fotbal, kdežto ty... spíš čutanou.“

Joach byl s odpovědí spokojen, tak pro jistotu zopakoval: „Hraješ čutanou.“ A rozběhl se, aby se dostal z Michalova dosahu. Neoficiální šéf třídy Petr ho podpořil, zavelel, že se hraje, a tak se zase hrálo.

Do chvíle než Michal Joacha zákeřně povalil.

Už jsme si řekli, že se ti dva neměli rádi. Taky víme, že Michal Joacha urazil. A teď se dozvídáme, že ho ke všemu zákeřně povalil. Ani to, ani ono však neznamená, že by byl Michal zákeřný celý (to je opravdu k vzteku, proč jsou někdy věci tak složité). Michal měl prostě *špatnou chvíli* a navíc hrál fotbal vždycky líp než Joach, takže se logicky domníval, že by to tak mělo být i dnes. (A znovu: to je opravdu k vzteku, proč jsou někdy věci tak složité.) Jeho nastavená noha ale způsobila divoký přemet Joachova těla, neboť ten byl zrovna v plném rozběhu, kromě síly mládí navíc násobeném duševní radostí. Takže si jistě dokážete představit, že náhlá překážka v takovém rozletu způsobila pád, dokonce s dvojnásobným přetočením. Ťuk do hlavy, ťuk do zad a znovu ťuk do hlavy.

Maminky vykřikly, Keesh zaječela, kluci ztuhli. Michal to nebyl, on nic, on muzikant, a proto se jako jediný ledabyly klátil.

To, co následovalo, známe velmi dobře. *Jsi v pořádku? Co tě bolí? Počkej, utřu ti tu krev. Ruce dobrý? A samozřejmě nezbytná: jak se to stalo?* Už pár minut po

jakémkoli neštěstí totiž chceme vědět, proč se událo, co byla příčina, kdo za to mohl. Nějak líp se potom ty krvácející nosy a odřené lokty ošetřují. Možná. Každopádně je to jedna z věcí, podle které rozlišíte opici od člověka. V tomto případě však zůstala otázka nezodpovězená. Michala nikdo neviděl a Michal se zřejmě taky neviděl. Nezbylo, než se ujistit, že Joach neutrpěl zlomeniny a že tedy může jít domů. O vnitřním zranění ať se poradí s rodiči. Keesh běžela napřed, aby oba vyburcovala k akci. Tatínek Jan něco tušil, stál totiž před domem a zdálky na dcerku volal, kde že je. Zrovna, momentálně, ještě dvacet metrů, uť, to ji píchá v boku, je tady.

„Vy jste neslyšeli mobil?“ obořil se na ni, což bylo strašně nespravedlivé, protože ona mobil neměla a Joach si ho nesměl vzít s sebou. Raději změnila téma.

„Joach spadl, strašně, strašně, možná má *vnitřní zranění*.“

Tatínek Jan ztuhl. Joach se vynořil zpoza rohu. U nosu si držel načervenalý papírový kapesník a kulhal. Táta zavolal:

„Co se stalo?“ V ruce držel klíče od auta. Až teď si Keesh všimla, že je vytažené z garáže. Táta se místo za Joachem vydal k vozu. Sklonil se a něco šeptal do staženého okénka. Joach mezitím dokulhal před dům.

„Spadl jsem při fotbale,“ vysvětloval. „Ale myslím, že nemám nic zlomený.“

„Polož se na trávu,“ přikázal mu táta.

„Ach jo,“ zamručel Joach a táta tentokrát nezbledl, protože už bledý byl.

Prohmatal Joachovi břicho a ruce a nohy a podíval se mu do zorniček, všelijak mu přehýbal končetiny a pak řekl, že je jen dodřený a ať si to jde vydenzifikovat, že mu Keesh pomůže. „Mamince je špatně, musíme jet do nemocnice. Už jsem volal tetě Van, za chvíli sedá na vlak a večer tady bude. Nebojte se, o nic nejde, jen tam asi budeme dlouho čekat.“

Keesh kývla a bylo jí smutno, že si nepohrají s panenkami, jak měla od maminky Lenky slíbené. Joach se radoval, že ho nikdo nebude hnát znovu ven a hlavně ho nebude kontrolovat, jak dlouho sedí u počítače.

A maminka Lenka se samozřejmě uzdraví, to je přece jasné.

Kůůůůl.

„Ohřejte si pizzu, vytáhl jsem ji z mrazáku,“ volal na ně ještě tatínek Jan z auta a maminka Lenka se chabě usmála a zamávala.

„Jasně!“ křičel Joach za odjíždějícími rodiči.

Pizza, cool.